

Истинска толерантност

Вярата в „авторитета“ е толкова силна, че много хора автоматично свързват неодобрението на нещо с желанието това нещо да бъде обявено от „Властта“ за „незаконно“. В своя личен живот повечето хора изобщо не биха си и мечтали да си позволят използване на насилие срещу всеки човек, когото срещнат и който има навик или начин на живот, който те смятат за неприятен. Почти всеки човек редовно толерира избора и поведението на другите хора, които той не одобрява. Разбира се, да „толерираш“ нещо означава просто да позволиш *то* да съществува (т. е., да се въздържиш от опити да го ликвидираш насилствено); не означава да го оправдаваш или да го одобряваш. Истинската толерантност е онова, което позволява на хора с различни гледни точки и системи от вярвания да съществуват мирно и съвместно.

По ирония, „толерантността“ често се използва от етатистите като извинение за предизвикване на нетолерантно отношение. Например, ако работодател реши да не влиза в отношения с някого, заради неговата раса, религия, сексуална ориентация или някое друго негово общо качество, някои хора наричат това „нетолерантност“ (въпреки че не е), и след това препоръчват „авторитетът“ да използва силата на „закона“ да принуди работодателя да наеме всеки, когото „авторитетът“ смята, че трябва да наеме. А това е нетолерантност, защото означава забрана на даден човек да вземе свое решение относно това с кого да има отношения и с кого да търгува.

Това е само един от многото примери за това как вярата в „авторитета“ задълбочава различията и предизвиква насилие там, където то иначе не би *възникнало*. Има няколко ненасилствени начина, чрез които хората могат да

обезсърчат поведение, което не одобряват. Например, собственик на фирма отказва да наеме на работа негри (което, колкото и да е неприятно, *не* е акт на агресия). Онези, които сметнат такава политика за обидна, биха могли да бойкотират фирмата на този човек или да говорят срещу неговата практика или убеждения. Вместо това, обичайната реакция на етатистите при такава ситуация е да помолят онези, които са с „авторитет“, да наложат на всеки със *сила* уж справедливо и просветено решение.

Същото важи и за много други обществени проблеми. Борбата за това дали еднополовите бракове да бъдат „законно“ признати или обявени „извън закона“ не е нищо друго, освен състезание по нетолерантност от двете страни. Не е оправдано насила да се възпрепятстват двама мъже да казват, че са женени, нито пък е оправдано да се принуждава когото и да било да признава такава връзка за „брак“. Схващането, че всеки трябва да има едни и същи разбирания за това какво представлява бракът (или каквото и да било друго) е симптом за конформистки фашизъм. По същия начин законите срещу „сквернословие“ се стремят насилствено да ограничат онова, което хората могат да четат или гледат. „Законите срещу наркотиците“, както и всичко, което върши Администрацията по храните и медикаментите, представляват опити насилствено да се ограничат веществата, които хората могат да приемат. „Законите за минималната заплата“ се опитват насилствено да управляват договарянето между двама души. „Законите против дискриминацията“ се опитват на принудят хората да правят сделки и да влизат в отношения, каквито те не желаят. „Закони“ като „Закона за американците с увреждания“ се опитват да използват сила в името на „равнопоставеността“, за да управляват това какви услуги могат да предлагат хората, като затварят фирми, ако собственикът не може да

си позволи да инсталира рампа за инвалидни колички.

Всички такива „закони“, всички такива действия на „авторитета“ и „Властта“, са актове на агресия, точно *обратно* на толерантността. Абсурдно е да се опитваш да принудиш хората да бъдат добри или справедливи, или състрадателни не само затова, че агресията по същността си е нещо нередно, но и защото изобщо не може да има само *една* представа за това какво е добро, справедливо и състрадателно. Това, че милиони хора се борят за мечата на „авторитета“, като всеки се надява насилствено да наложи на всички останали своето виждане за „доброто“, е пряката причина за по-голямата част от насилието и потисничеството в историята. Въпреки че може да изглежда противоречащ на здравия разум, от историческа гледна точка следният факт е безспорен: *най-много от злините, извършени през историята, произтичат от опитите да се използва „авторитет“ за извършване на добрини.*

Конституцията на Съветския съюз, например, описва „авторитет“, който трябва да третира всички еднакво, независимо от раса или религия, професия или пол, и да защитава индивидуалните права на всички граждани в техния икономически, политически и социален живот. „Правата“, изброени в съветската конституция, включват между другото свобода на словото и свобода на вероизповеданията, право на труд, право на отдих и развлечения, право на жилище, право на образование, право на здравеопазване и право на възрастните граждани да получават грижи. Реалният резултат от този благородно звучащ експеримент обаче, беше непрекъснато насилие и репресии, тормоз и заплахи, икономическо поробване, насилствено потискане на мисленето и изразяването на мнение, широкомащабна бедност и убийство на десетки милиони човешки същества, много от които чрез преднамерено предизвикан глад. Кон-

ституцията на Китайската народна република е много подобна на тази на Съветския съюз, а и резултатите бяха същите: широкомащабно насилие, репресии и тирания, както и масови убийства. (Опитът на китайските „авторитети“ да използват държавно насилие за намаляване нарастването на населението е с особено ужасни и осъдителни резултати).

Тираните винаги претендират, че имат най-благородните намерения за това, което правят. Но дори добрите намерения, когато се добавят към вярата в „авторитета“, винаги водят до неморално насилие, понякога до почти невъобразима степен. Дори без всички исторически примери, трябва да е очевидно, че опитът да се постигне състрадание и справедливост, любов и добродетелност, сътрудничество и братски отношения чрез авторитарна *агресия* и *насилие*, е безумие, и че „Властта“, според самата си природа, като средство за насилствено управление, изобщо не води и изобщо не може да доведе до справедливост, мир и хармония.

Струва си също така да се отбележи, че както политическата левица, така и политическата десница е влюбена в идеята за „равенство“, при което политическата десница набляга на „равенство пред закона“, а левицата – на равенство на условията. Но в действителност нито една от двете не желае истинско равенство, защото и двете изключват управляващата класа от такова „равенство“. За истинското равенство всяка „Власт“ е неприемлива, защото управляващият и поданикът изобщо не могат да бъдат равни. Това, което етатистите всъщност искат, е равенство между робите, но огромно неравенство между робите и господарите. Това още веднъж показва, че те смятат „Властта“ за нещо свръхчовешко, защото изобщо не им идва на ум, когато настояват за „равенство за всички“, че равенството включва

СЪЩО И ПОЛИТИЦИТЕ И ПОЛИЦИЯТА.